

Jaroslav Hruška - Táborské pohledy

Jaroslav Hruška

Narozen v roce 1957 v Českém Krumlově.

V letech 1971 – 1975 absolvoval obor propagační výtvarník na Střední odborné škole výtvarné v Praze („Hollarka“).

Žije ve Vlčevsi nedaleko Tábora.

V klukovských letech Jaroslavu Hruškovi učarovaly ilustrace mayovek a verneovek od Zdeňka Buriana. Pod jejich vlivem začíná kreslit. Po studiu na pražské Hollarce pracoval jako propagační výtvarník v Praze a Českých Budějovicích. Když zrovna nebyla příležitost uchytit se v oboru, pracoval jako pomocný dělník na stavbách. Ve volném čase se intenzivně věnoval kresbě.

© Jaroslav Hruška

Své obrazy v sedmdesátých a osmdesátých letech vystavoval v kavárnách v Českém Krumlově a na zámcích v Třeboni a Blatné. V roce 1996 vystavoval své obrazy v regionálním muzeu v Českém Krumlově spolu s dalšími členy umělecké skupiny DUBEN DUBEN.

Významnou událostí byla pro Jaroslava cesta autostopem do Francie, Holandska a Německa počátkem devadesátých let. Jak říká: „Spali jsme na lavičce v parku a přes den chodili po Louvru.“ k tomuto zážitku se dodnes vrací ve vzpomínkách a na jeho obrazech se stále znovu objevují pařížští metaři a číšníci z kaváren.

Tvorba Jaroslava Hrušky se vyznačuje velkou expresivitou. Vytváří obrazy s výraznou texturou. Zvláště na obrazech z poslední doby – bezmála monumentálního formátu – je patrna potřeba mohutného gesta štětcem. Obrazy září sytými jasnými barvami.

Jaroslav se věnuje převážně figurální tvorbě. Škála zobrazovaných postav je široká – od biblického davida, přes motivy z kaváren, po současné časopisové ikony ženství.

Cyklus táborských pohledů je v tomto smyslu výjimkou. Před lety se Jaroslav, zvyklý městskému životu, díky souběhu životních událostí musel přestěhovat z Krumlova do Vlčevsi – malé vesničky nedaleko Tábora. Zmizely staré kontakty, s pár usedlíky nenašel společnou řeč. Takto umocněná samota se mu stala ještě úkornější. Cyklus táborských městských motivů vnímám jako výraz potřeby přijmout místo současného pobytu a sžít se s ním. Jako předlohu pro obrazy si Jaroslav vybral to nejlepší, co se nabízelo – historické fotografie Ignáce Šechtla, Alexandra Seika a Josefa Šechtla. Zážitek ze starých fotografií si nechtěl kalit návštěvou zobrazených míst v současnosti. Pramalo záleží na tom, že od zhotovení fotografií uplynulo sto let. Obrazy v sobě nesou napětí. Město - až na výjimky bez lidí - se stává kulisou pro další dějství představení.

Jiří Mach, listopad 2016

© Jaroslav Hruška

© Jaroslav Hruška

© Jaroslav Hruška

© Jaroslav Hruška

© Jaroslav Hruška

© Jaroslav Hruška